Пливуть і тануть передзвони,
Байдужі до житейських справ...
Дзвенячим містом, Авіньйоне,
Іще Рабле тебе назвав.

Той дзвін скликає до поклонів
Побожних досі ще людей,
Отож не дивно, що для дзвонів
Тут спеціальний є музей.

І чуються у міднім дзвоні
Казки терпливої землі...
Колись держали у полоні
Тут пап французькі королі.

По-своєму люблю я дзвони,
Не релігійний аніяк;
Отут, на узбережжі Рони,
Тебе вітає, Авіньйоне,
Старий закоханий юнак.

29 липня 1957 р., Москва